

Kære politikere.

Hermed en lille historie fra det virkelige liv, om en nedslidt håndværker.

Jeg er født den 7/7 1956 og altså 62 år.

Jeg startede med at løbe med mælk og andre mejeriprodukter i tunge kasser, fra kl. 5 til 7 om morgenen, og med tunge aviser efter skoletid.

Jeg kom efter 9 års skolegang, i lære som bygningsnedker i 1972, hvor mange mennesker skulle have bygget overetage på deres lille parcelhus og der kom vi lærlinge med ud, for at rejse spær og ligge det tunge bjælkelag. Så kunne vi også få lidt muskler på kroppen, som de ældre svende, grinende fortalte os.

Efter et par års læretid blev jeg desværre kørt ned at en bil og fik mit højre ben svært skadet og gik på krykkestokke i 4,5 år.

Selvom at lægerne frarådede det, gjorde jeg efterfølgende min læretid færdig og arbejdede som almindelig håndværker, på trods af mange smerter i benet.

Omkring 2004 var min krop så ødelagt, at jeg fik bevilget et flexjob i et mindre belastende job, hvilket hjalp en del.

Efter to nye knæ, nedslidte hofter og skuldre og en whiplash skade, er det efterhånden svært at slæbe sig på arbejdet, de 20 timer jeg belaster kroppen om ugen.

Selvom at jeg har betalt til efterløn (senere flexydelse) og sparet op til min pension, har jeg ikke økonomi til at gå på flexydelse, da jeg ligger på den forkerte side af 1/1-1956 hvor 64 % af den forventede årlige pension før skat trækkes fra i efterlønnen og derved skal fradrages med 64% i flexydelsen. Jeg vil derfor blive nød til at tage hul på min pension, som jo egentlig var tænkt til senere brug i pensionsperioden. For mig vil fradraget i flexydelsen bringe min månedlige indkomst ned på under 50% af hvad jeg tjener i dag. Det holder min økonomi, på trods af mådehold i mange år, ikke til.

Endvidere vil jeg heller ikke som modtager af flexydelse have samme mulighed for at optjene de skattefrie puljer, som efterlønsmodtagere kan – hvis man vælger at blive på arbejdsmarkedet.

Dette er ikke for at jamre over min egen situation og jeg holder forhåbentlig min arbejdsperiode ud, men min krop længes efter den sidste arbejdsdag.

Mit håb med denne sande historie er at I politikere vil tænke over at en dato og forskellige regler, på stort set ens områder, kan ændre meget i folks liv. Jeg kræver ikke mammon, bare mulighed for at måtte gå på flexydelse og senere pension og derved forsørge mig selv med mine egne opsparede midler.

Hilsen Jørn Lunø